

PECETEA
MORTII

VERONICA
ROTH

Traducere din limba engleză de
Shauki Al-Gareeb

LEDA EDGE

CAPITOLUL 7 | CYRA

PRIMA OARĂ CÂND I-AM VĂZUT pe frații Kereseth s-a întâmplat pe culoarul secret al servitorilor, care mergea în paralel cu Sala Armelor. Eram cu câteva sezoane mai mare, apropiindu-mă cu repeziciune de vârsta adultă.

Tatăl meu i se alăturase mamei în viața de apoi în urmă cu câteva sezoane, omorât într-un atac în timpul unui sejur. Frațele meu, Ryzek, mergea acum pe drumul pe care i-l pregătise tatăl nostru, drumul către legitimitatea shotetilor. Poate chiar dominația shotetilor.

Fosta mea guvernantă, Otega, fusese prima care-mi povestise despre frații Kereseth, întrucât servitorii din casa noastră șopteau povestea peste oalele și tigăile din bucătărie, iar ea îmi spunea mereu ce mai șopteau servitorii.

— Au fost răpiți de intendentul fratelui tău, Vas, mi-a spus ea în timp ce-mi corecta greșelile gramaticale din eseu.

Încă îmi preda literatură și știință, însă i-o luasem înainte la celelalte materii, iar acum studiam singură în timp ce ea revenise la administrarea bucătăriilor.

— Credeam că Ryzek i-a trimis pe soldați să captureze oracolul. Pe cel bătrân, am spus eu.

— Așa e, mi-a confirmat Otega. Însă oracolul s-a sinucis în timpul luptei, ca să nu fie capturat. În orice caz, Vas și oamenii lui au fost însărcinați să se ducă în schimb după frații Kereseth. Din câte am auzit, Vas i-a târât peste Diviziune în timp ce loveau și țipau. Dar cel mai mic – Akos – a reușit cumva să scape din cătușe, a furat un pumnal și l-a întors spre unul dintre soldații lui Vas. L-a omorât.

— Pe care? am întrebat.

Îi știam pe bărbații cu care călătorea Vas. Știam că unuia îi plăceau dulciurile, că unul avea un umăr șubred și că celălalt își dresase pasărea de companie să mănânce recompense din gura lui. Era bine să știi astfel de lucruri despre oameni. În caz de nevoie.

— Kalmev Radix.

Așadar, amatorul de dulciuri.

Am ridicat din sprâncene. Kalmev Radix, membru în elita de încredere a fratelui meu, fusese omorât de un băiat thuvhesit? Asta nu era o moarte onorabilă.

— De ce au fost luați frații? am întrebat-o.

— Pentru destinele lor, a răspuns Otega, mișcând din sprâncene. Cel puțin așa se zvonește. Și de vreme ce destinele lor sunt, evident, necunoscute de toți în afară de Ryzek, e o poveste destul de interesantă.

Nu cunoșteam destinele băieților Kereseth sau ale altora în afară de al meu și-al lui Ryzek, cu toate că fuseseră transmise în urmă cu câteva zile în jurnalul de știri al Adunării. Ryzek întrerupsese difuzarea jurnalului cu câteva clipe înainte ca Liderul Adunării să-și facă apariția pe ecran. Liderul Adunării făcuse anunțul în othyriană, și cu toate că în țara noastră era interzis de mai bine de zece sezoane să vorbim și să învățăm alte limbi în afară de shotetă, era mai bine să fii sigur.

Tata îmi divulgase fără prea mult fast destinul, după ce mi se manifestase harul-flux: *Al doilea născut al familiei Noavek va traversa Diviziunea*. Un destin bizar pentru o fată predestinată, dar numai fiindcă era atât de neinteresant.

După aceea, nu m-am mai plimbat atât de des prin pasajele servitorilor – în casa asta se întâmplau lucruri pe care nu voiam să le văd –, dar să-i zăresc pe băieții Kereseth care fuseseră răpiți... ei bine, trebuia să fac o excepție.

Tot ceea ce știam despre poporul thuvhesit – pe lângă faptul că erau vrăjmașii noștri – era că aveau pielea subțire, ușor de străpuns cu pumnalul, și că se răsfățau din plin cu flori-de-gheață, sufletul economiei lor. Învățasem limba lor la insistența mamei mele – firește, elita shotetă era scutită de interdicțiile tatălui meu de a învăța alte limbi – și suna dur pe buzele mele, obișnuite cu sunetele aspre și puternice ale shotetei, nu cu cele ușoare și rapide ale thuvhesitei.

Știam că Ryzek avea să-i ducă pe băieții Kereseth la Sala Armelor, așa că m-am ghemuit în întuneric și am tras panoul din perete, lăsând doar o crăpătură pentru a putea vedea, când am auzit pași.

Încăperea era ca celelalte din conacul Noavek, cu pereții și podeaua dintr-un lemn închis la culoare atât de lustruit, încât ziceai că e învelit într-o peliculă de gheață. Din tavanul înalt atârna un candelabru elegant, realizat din globuri de sticlă și metal răsucit. Mici insecte fenzu zburau în interiorul lui, aruncând o lumină sinistră, pâlپătoare, în cameră. Locul era aproape gol, iar pernele de pe podea – ținute în echilibru pe suporturi joase din lemn, pentru a fi confortabile – adunau praful, astfel încât cremul se transformase în gri. Părinții mei organizaseră petreceri aici, dar Ryzek o folosea numai pentru oamenii pe care intenționa să-i intimideze.

Primul pe care l-am văzut a fost Vas, intendentul fratelui meu. Partea lungă a părului său era slinoasă și fără viață, iar partea rasă era roșie de la iritarea cauzată de lamă. Lângă el își târșâia picioarele un băiat, mult mai mic decât mine, cu pielea brăzdată de vânătăi. Era îngust în umeri, uscățiv și scund. Avea pielea albă și un soi de încordare precaută în trup, de parcă se pregătea de ce-i mai rău.

Din spatele lui se auzeau suspine înăbușite, unde un al doilea băiat, cu părul des și creț, înainta împleticit. Era mai înalt și mai lat în umeri decât primul Kereseth, însă strâns în el de frică, astfel că aproape părea mai mic.

Aceștia erau frații Kereseth, copiii predestinați ai acestei generații. Nu era o priveliște impresionantă.

Fratele meu îi aștepta în celălalt capăt al încăperii, cu trupul său lung răsfirat pe treptele care duceau spre un podium înălțat. Pieptul îi era acoperit cu armură, însă brațele îi erau dezgolite, afișând un șir de peceti ale morții care urcau până pe partea din spate a antebrațului. Fuseseră morți poruncite de tatăl meu, pentru a neutraliza orice zvonuri legate de slăbiciunea fratelui meu care s-ar fi putut răspândi printre clasele inferioare. Avea un pumnal-flux în mâna dreaptă, pe care îl învârtea în palmă o dată la câteva ticăituri, prinzându-l mereu de plăsele. În lumina albăstruie, pielea lui era atât de palidă, încât aproape că semăna cu un cadavru.

A zâmbit când i-a văzut pe captivii thuvhesiți, dezvelindu-și dinții. Fratele meu putea să fie chipeș când zâmbea, chiar dacă zâmbetul lui însemna că se pregătea să te omoare.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în coate, și a înclinat capul într-o parte.

— Măi să fie! a exclamat el.

Vocea lui era profundă și răgușită, ca și când petrecuse întreaga noaptea urlând din toți rărunchii.

— *Ăsta* e cel despre care am auzit atât de multe povești? a întrebat Ryzek, dând din cap spre thuvhesitul plin de vână-tăi. Vorbea thuvhesita cu un accent pronunțat. Băiatul thuvhesit care a dobândit o pecete înainte ca măcar să apucăm să-l urcăm în navă? a râs el.

Am mijit ochii spre brațul celui învinețit. Avea o creștătură adâncă pe partea exterioară a brațului, imediat lângă cot, și un firicel de sânge, care cursese între articulațiile degetelor lui și se uscaseră acolo. O pecete a morții, nefinalizată. Una nouă-nouă, care, dacă era să dau crezare zvonurilor, îi aparținea lui Kalmev Radix. Așadar, acesta era Akos, iar cel care se smiorcăia era Eijeh.

— Akos Kereseth, al treilea copil al familiei Kereseth.

Ryzek s-a ridicat, răsucind cuțitul în palmă, și a coborât treptele. Până și pe Vas îl făcea să pară pitic. Era ca un om de dimensiuni normale care fusese întins și subțiat mai mult decât ar fi trebuit să fie, cu umerii și șoldurile prea înguste pentru a-i putea susține propria înălțime.

Și eu eram înaltă, însă cam aici se opreau asemănările fizice dintre mine și fratele meu. Nu era neobișnuit ca frații shotetși să fie diferiți, ținând cont de cât de amestecat era sângele nostru, însă noi eram mai deosebiți decât alții.

Băiatul – Akos – și-a ridicat privirea spre Ryzek. Prima oară dădusem peste numele de „Akos” într-o carte de istorie shotetă. Aparținuse unui lider religios, un cleric care preferase să-și pună capăt vieții decât să dezonoreze fluxul prin folosirea unui pumnal-flux. Carevasăzică, acest băiat thuvhesit avea un nume shotet. Oare părinții lui pur și simplu uitaseră

originile numelui? Sau au vrut cumva să onoreze un sânge shotet demult uitat?

— De ce ne aflăm aici? a întrebat Akos cu un glas răgușit, în shotetă.

Ryzek a continuat doar să zâmbească și i-a răspuns în aceeași limbă.

— Observ că zvonurile sunt adevărate – poți vorbi în graiul revelator. Fascinant! Mă întreb cum ai căpătat sângele de shotet? L-a împuns cu degetul în colțul ochiului, unde avea o vânătaie, făcându-l să tresară de durere. Văd că ți s-a aplicat o pedeapsă pe cinste pentru uciderea unuia dintre soldații mei. Să înțeleg că cea care suportă consecințele e cutia ta toracică.

Ryzek s-a înfiorat puțin când a vorbit. Eram sigură că numai cineva care îl cunoștea de atât de mult timp ca mine ar fi putut să vadă această reacție. Lui Ryzek îi plăcea profund să vadă durere, nu din milă pentru persoana care suferea, ci din cauză că nu-i plăcea să i se aducă aminte că durerea există, că el era la fel de vulnerabil în fața ei ca oricine altcineva.

— Aproape c-a trebuit să-l aduc în brațe până aici, a intervenit Vas. Categorie a trebuit să-l car până în navă.

— În mod normal, nu ai supraviețui unui gest sfidător precum uciderea unuia dintre soldații mei, a spus Ryzek, vorbindu-i lui Akos de sus, de parcă i se adresa unui copil. Însă destinul tău e să mori în serviciul familiei Noavek, să mori slujindu-mă *pe mine*, și, vezi tu, aș prefera să profit mai întâi câteva sezoane de tine.

Akos era încordat încă de când îl văzusem prima dată. În timp ce-l priveam, a fost ca și când toată duritatea din el se topise, lăsându-l la fel de vulnerabil ca un copilăș. Degetele îi erau strânse, dar nu în pumn. Pasiv, ca și când dormea.

Bănuiesc că nu-și știuse destinul.

— Nu-i adevărat, l-a contrazis Akos, de parcă se aștepta ca Ryzek să-i potolească teama.

Am simțit o durere acută în abdomen și mi-am apăsât palma peste el.

— Oh, te asigur că e. Vrei să-ți citesc din transcrierea anunțului?

Ryzek a scos din buzunarul de la spate un pătrat de hârtie – după toate aparențele, venise la această întrunire pregătit să stârnească un haos emoțional – și l-a despăturit. Akos tremura.

— „Al treilea născut al familiei Kereseth...”, a citit Ryzek în othyriană, cel mai des vorbită limbă din galaxie.

Cumva, să aud destinul în limba în care fusese anunțat îl făcea să-mi pară mai real. M-am întrebat dacă și Akos, tremurând la fiecare silabă, simțea la fel.

— „...va muri în serviciul familiei Noavek.”

Ryzek a lăsat ca bucata de hârtie să cadă pe jos. Akos a înșfăcat-o atât de nervos, încât aproape că a rupt-o. A stat ghemuit în timp ce a citit cuvintele – din nou și din nou –, ca și când, recitindu-le, le-ar fi putut schimba. Ca și când moartea lui, și serviciul său în slujba familiei noastre, nu ar fi fost predestinate.

— Nu se va întâmpla, a spus Akos, de data asta mai tare, în timp ce se ridica. Mai degrabă aș... Mai degrabă aș *muri* decât să...

— Oh, nu cred că e adevărat, l-a contrazis Ryzek, coborând vocea până ce aceasta a devenit o șoaptă.

S-a aplecat mai aproape de fața lui Akos. Degetele lui Akos făceau găuri în hârtie, cu toate că altminteri era nemișcat.

— Știu cum arată oamenii care vor să moară. Multora dintre ei le-am îndeplinit eu însumi această dorință. Iar tu îți dorești cu disperare să rămâi în viață.

Akos a inspirat și s-a uitat în ochii fratelui meu cu o nouă determinare.

— Fratele meu n-are de-a face cu tine. Nu ai niciun drept asupra lui. Lasă-l să plece și... și n-am să vă creez probleme.

— Se pare că ai făcut câteva presupuneri incorecte în legătură cu motivul pentru care tu și fratele tău vă aflați aici, a spus Ryzek. Noi nu am traversat Diviziunea, așa cum ai presupus tu, doar pentru a grăbi destinul tău. Fratele tău nu e o daună colaterală; *tu* ești. Noi pe el îl căutam.

— *Tu* nu ai traversat Diviziunea! s-a răstit Akos. Ai stat acolo și i-ai lăsat pe lacheii tăi s-o facă pentru tine!

Ryzek s-a întors și a urcat în vârful podiumului. Peretele de deasupra lui era acoperit cu arme de toate formele și mărimile, cele mai multe fiind pumnale-flux lungi cât brațul meu. A ales un cuțit mare, gros, cu plăsele zdravene, ca un satâr pentru carne.

— Fratele tău are un destin aparte, a spus Ryzek, studiind cuțitul. De vreme ce tu nu-ți știai destinul, presupun că nici el nu și-l știe pe-al lui, nu?

Ryzek a rânjit în felul în care o făcea mereu când știa ceva ce alți oameni nu știau.

— „Să prevadă viitorul galaxiei”, a citat Ryzek, de data asta în șotetă. Cu alte cuvinte, să fie următorul oracol al planetei.

Akos a rămas fără grai.

Eu m-am îndepărtat de crăpătura din perete, închizând ochii pentru a alunga fâșia de lumină și pentru a putea gândi.

Pentru fratele și tatăl meu, fiecare sejur de când Ryzek era mic fusese întreprins în căutarea unui oracol, și fiecare căutare fusese în zadar. În mare parte, întrucât e aproape

imposibil să prinzi pe cineva care știe că vii. Sau pe cineva care și-ar putea înfige pumnalul în abdomen pentru a evita să fie capturat, așa cum procedase oracolul mai în vârstă în aceeași invazie care îi adusese pe frații Kereseth aici.

Dar, într-un târziu, se pare că Ryzek găsisese o soluție: se dusese după două oracole în același timp. Unul se sinucisese pentru a evita să fie luat. Iar celălalt – acest Eijeh Kereseth – nu știa ce e. El încă era suficient de blajin și de maleabil pentru a putea fi corupt de cruzimea familiei Noavek.

M-am aplecat din nou spre perete pentru a-l auzi pe Eijeh vorbind, cu capul lui creț aplecat.

— Akos, ce vrea să spună? a întrebat Eijeh într-o thuvhesită alunecoasă, ștergându-și nasul cu dosul palmei.

— Vrea să spună că n-au venit în Thuvhe după mine, i-a răspuns Akos, fără să se uite la el.

Era ciudat să auzi pe cineva vorbind două limbi atât de bine, fără pic de accent. Îl invidiam pentru această abilitate.

— Au venit după tine.

— După mine?

Ochii lui Eijeh erau verde-deschis. O nuanță neobișnuită, aidoma aripilor iridescente ale insectelor sau a undei-flux după perioada Adormirii. În contrast cu pielea lui de un cafeniu deschis, asemănătoare cu pământul lăptos al planetei Zold, aproape că străluceau.

— De ce?

— Fiindcă ești următorul oracol al acestei planete, i-a spus Ryzek lui Eijeh în limba maternă a băiatului, coborând de pe podium, ținând cuțitul în mână. Vei vedea viitorul, în toate variantele lui extrem de numeroase. Și există o variantă aparte despre care îmi doresc să aflu cât mai multe.

O umbră a țâșnit ca o insectă peste dosul palmei mele și harul-flux mi-a făcut articulațiile degetelor să mă doară de parcă se rupeau. Mi-am înăbușit un geamăt. Știam ce viitor voia Ryzek: să-i conducă atât pe thuvhesiți, cât și pe shoteti, să îi cucerească pe vrăjmașii noștri, să fie recunoscut de către cei din Adunare drept conducător legitim al planetei noastre. Însă destinul său atârna greu deasupra lui la fel cum probabil se întâmpla și cu destinul lui Akos, spunând că Ryzek va cădea în mâinile dușmanilor noștri în loc să domnească peste ei. Avea nevoie de un oracol dacă voia să evite acel eșec. Și acum avea unul.

Îmi doream la fel de mult precum fratele meu ca Shotet să fie recunoscută drept o națiune și nu o adunătură de rebeli insolenți. Și atunci, de ce durerea harului-flux al meu – atot-prezentă – creștea cu fiecare ticăitură?

— Eu... Eijeh stătea cu ochii pe cuțitul din mâna lui Ryzek. Eu nu sunt un oracol, n-am avut niciodată o viziune, nu pot... nu e cu puțință să...

Mi-am apăsat din nou abdomenul.

Ryzek a echilibrat cuțitul în palmă și i-a dat un bobârnac ca să-l întoarcă. A vibrat, mișcându-se într-un cerc lent. *Nu, nu, nu*, m-am trezit gândind, fără să știu de ce.

Akos s-a interpus în spațiul dintre Ryzek și Eijeh, ca și cum îl putea opri pe fratele meu doar cu trupul său.

Ryzek își privea cuțitul întorcându-se în timp ce se îndrepta spre Eijeh.

— Atunci va trebuie să înveți cât mai repede cum să prevestești viitorul, a spus Ryzek. Fiindcă vreau să-mi găsești versiunea viitorului de care am nevoie și să-mi spui ce trebuie să fac pentru a ajunge acolo. Ce-ar fi să începem cu o versiune a viitorului în care Shotet, nu Thuvhe, controlează această planetă, ei?

A dat din cap spre Vas, care l-a obligat pe Eijeh să se lase în genunchi. Ryzek a prins pumnalul de mâner și a lipit tăișul lui de capul lui Eijeh, imediat sub ureche. Eijeh a scâncit.

— Nu pot..., a îngăimat Eijeh. Nu știu cum să invoc vi-ziuni, nu știu...

Și atunci Akos s-a năpustit spre fratele meu, dintr-o parte. Nu era suficient de mare pentru a-l doborî, însă îl luase prin surprindere, iar Ryzek s-a împleticit. Akos și-a tras cotul în spate pentru a lovi cu pumnul – ce idiot, am gândit eu –, dar Ryzek a fost prea rapid. A lovit cu piciorul de pe podea, izbindu-l pe Akos în stomac, apoi s-a ridicat. L-a apucat pe Akos de păr, i-a tras capul pe spate și i-a spintecat linia maxilarului, de la ureche până la bărbie. Akos a țipat.

Era unul din locurile preferate ale lui Ryzek pentru a desfigura oameni. Când se hotăra să îi facă unei persoane o cicatrice, voia să fie vizibilă. Inevitabilă.

— Te rog! l-a implorat Eijeh. Te rog, nu știu cum să fac ceea ce-mi ceri, te rog nu-i face rău, nu-mi face mie rău, te rog...

Ryzek s-a uitat în jos spre Akos, care își ținea palma pe față, iar sângele îi curgea pe gât.

— Nu înțeleg această expresie thuvhesită, „te rog”, a răspuns Ryzek.

Mai târziu în acea noapte am auzit un țipăt răsunând pe culoarele tăcute ale conacului Noavek. Știam că nu-i aparține lui Akos – el fusese trimis la vărul nostru, Vakrez, „ca să-l facă mai nesimțitor”, așa cum se exprimase Ryzek. În schimb, am recunoscut țipătul ca aparținându-i lui Eijeh, o voce pițigăiată din pricina durerii, în timp ce fratele meu încerca să scoată cu forța viitorul din capul lui.

L-am visat multă vreme după aceea.